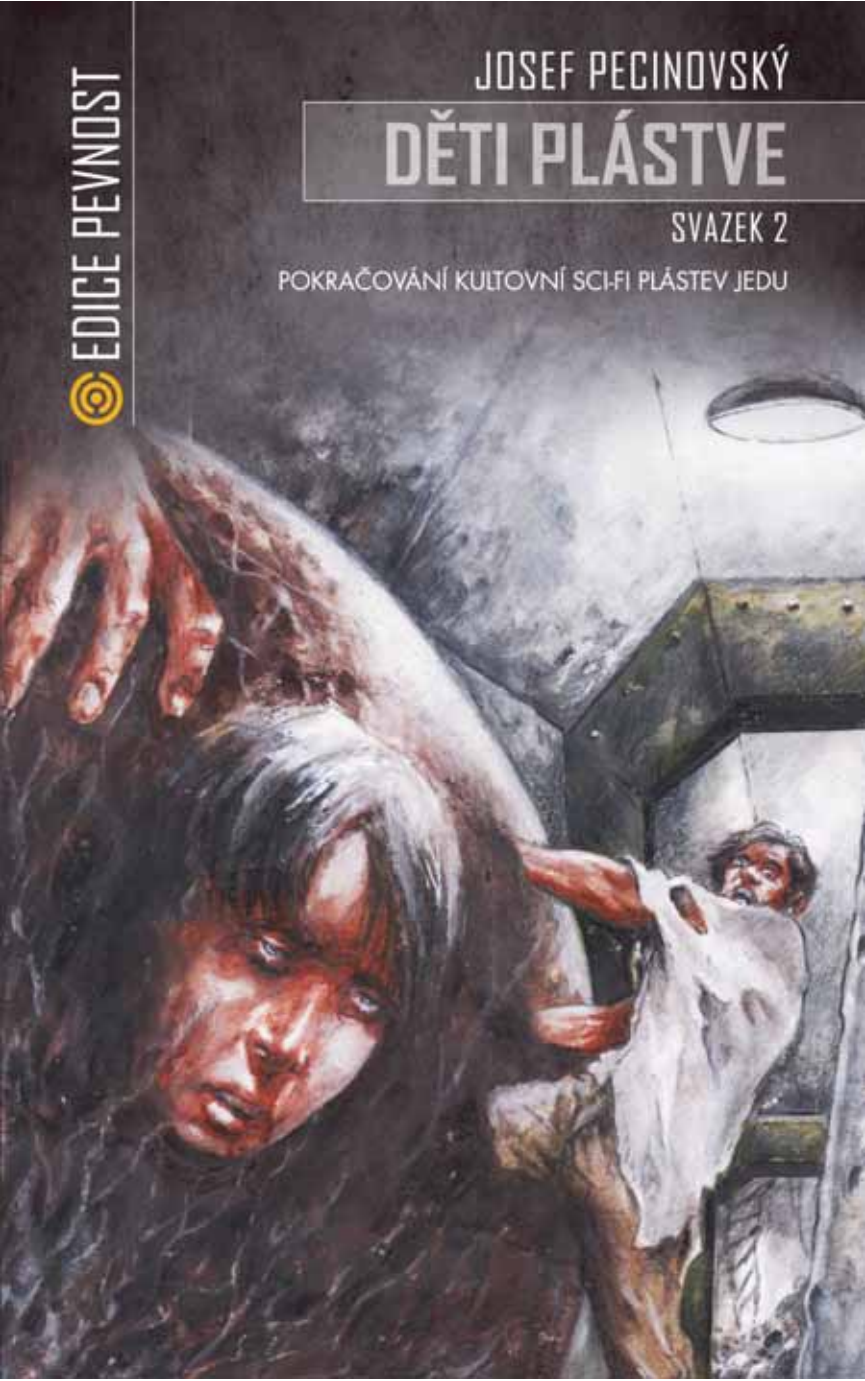
EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

DĚTI PLÁSTVE

SVAZEK 2

POKRAČOVÁNÍ KULTOVNÍ SCI-FI PLÁSTEV JEDU

Josef Pecinovský

DĚTI PLÁSTVE

(část druhá)

Josef Pecinovský

DĚTI PLÁSTVE

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2014

ISBN (ePub) 978-80-7425-967-8
ISBN (mobi) 978-80-7425-968-5
ISBN (PDF) 978-80-7425-969-2

Přísahám, že budu nesmiřitelný k nepříteli, doslova budu plnit rozkazy velitelů a přizpůsobím se těm nejobtížnějším bojovým podmínkám, a to jak v obytné sféře, tak i v ostatních sférách plástve včetně jejího dna. Svědomitě budu zacházet s bojovou technikou a se zbraněmi, které využiji výhradně k ničení nepřítele tak, jak mi velí povinnost. K tomu mi dopomáhej Bůh plástve.

Z přísahy Bojovníka spravedlnosti

1. Zpátky na dno

Diana byla zmatená. Nechápala tento svět.

Jediné, co doposud poznala, bylo čerstvé povětří poloostrova Pesquiers a nekonečné moře, na jedné straně uťaté temnou stěnou plástve. Znala rostliny, hmyz, ryby, kraby, její oči byly zvyklé hledět do dáli.

Nejvzdálenější předmět, který viděla v plástvi, nebyl dál než deset metrů. Chyběly tu obzory, chyběla tu vůně moře, chyběl tu hmyz a postrádala zelenou barvu rostlin. Ani krabi tady nevystrkovali své oči na stopkách a její bosé nohy při chůzi necítily oblázky.

Setkala se tu se spoustou lidí, kteří jí něco chtěli, a mezi nimi nebyl nikdo, kdo by jí chtěl něco vysvětlit. Jen do ní chtěli bodat ty dlouhé hnusné jehly, a když se vydala na průzkum, našlo se něco, co ji chtělo sežrat.

A pak ještě další lidé – ale byli to vůbec lidé? Občas poslouchala starou Gabrielu, léčitelku. Ta někdy, když měla náladu, vyprávěla dětem pohádky. Vyprávěla o zlých trubcích a hodných, ale neposlušných dětech. Slovem trubec označila Gabriela každého, kdo byl ošklivý, zlý a choval se nepřátelsky. Většinou se ti zlí trubci chystali neposlušné děti sníst a vylézali odevšad. V každé pohádce šlo o jiného trubce; trubec-čaroděj, trubec-ježibaba, trubec-drak. Gabriela v dětech vzbudila představu malých skřetů, co měli krátké nožky, velké hlavy, mohutnou

hruď a silné svalnaté ruce, mnohdy i s více než pěti prsty. A tady se před chvílí na Dianu sápalo cosi malého, přikrčeného, mělo to dlouhé ruce a prsty nedokázala spočítat, protože se ruce toho stvoření míhaly jako jemné kamínky, jež převalovaly u pláže mořské vlny.

Musel to být trubec, co jiného? Poznala ještě bratrosestry. Ale ty za trubce nepovažovala, i když měly některé znaky této kasty. Bratrosestry byly vysoké a nebyly zas tak ošklivé. To Panger to v Dianiných očích pěkně schytal. Trubec, co jiného.

Diana věděla, že musí zmizet. Kam, to nevěděla. V tomto bludišti se nevyznala, ale byla malá a mohla se v případě potřeby lépe skrýt.

Na chodbě skoro nikdo nebyl. Stálo tu jen několik vozíků a v jejich stínu byla sice tma, ale brzy by někdo mohl přijít a najít ji tady.

Běžela. Její bosé nohy capkaly po plastikové podlaze. Diana nevěděla, že se za ní otáčejí dlouhé objektivy kamer a že ponížený a zmáčený Panger požádal Yandyse, aby mu poslal na pomoc nanoroboty.

„Ty degenerovaný trubče!" slyšel hlas svého šéfa. „Kdybych nepotřeboval tebe, abys tu holku chytil, mohl jsem ty nanoroboty poslat rovnou. Na co máš ten svůj dlouhý frňák? Na to, abys ji vyčuchal a dohonil, i kdyby ses musel, lenochu jeden zajebaný, trmácet přes půl plástve. A to se ti zjevně nechce."

Kdyby na to přišlo, tak by mu Yandys ty nanoroboty na pomoc klidně poslal, ale dobře věděl, jaké jsou s tím potíže, a než by získal povolení – pokud by ho vůbec získal –, mohla by tato plástev přestat existovat. Předpisy říkají, že nanoroboty lze poslat do akce jen v případě

vraždy vyvoleného nebo ohrožení plástve. A že by Diana mohla ohrozit plástev? Věci se mají tak, že Yandys už raději nechce přijít Salahovi na oči, dokud vášně nevychladnou.

A Panger nemůže říct, že se mu do nosu dostaly saponáty, že musel to svinstvo dobře deset minut vykašlávat, že má toho mejdla ještě pořád plné oči a že vlastně jeho čich teď nestojí za nic. V Yandysových očích by se tak dokonale znemožnil.

„Rozuměl jsi, ty zmrde?"

Panger kýchl a pak zahuhňal, že rozuměl. Spojení se přerušilo, Panger tady stál s nosem u země a marně se snažil zjistit, kam vlastně Diana utekla.

Yandys uvažoval o tom, že by znovu nechal nasadit safety, ale věděl, že specializovaní trubci jsou neohrabaní a jejich doménou je hrubá síla. Mohli by děvčeti ublížit, a ono je to zatím vzácné zboží. Kdyby se jí něco mělo stát…

Panger to zvládne, tím si byl jist.

* * *

„Já preferuji osobní návštěvy," řekl doktor Hippopotamus, když jeho protějšek, doktor Salah, naznačil, že si právě tak dobře mohli popovídat videopřenosem. „Nejen proto, že se rád setkávám s tak věhlasným odborníkem, ale i proto, že bych si rád prohlédl prostory vaší líhně."

Doktor Salah nevypadal, že by v líhni sloužil z trestu, jak se to často stávalo lékařům v plástvi A24. Rada plástve A30 si uvědomovala, že líheň je klíčové místo,

které je zdrojem nových pokolení, a tedy i řádného provozu a vlastně i existence plástve. Když nebudou nové generace pracujících kast v řádné kondici, když bude líheň namísto zdravých a silných jedinců dodávat degenerované mrzáky s chybně naprogramovanou DNA, celá výrobní sféra bude rázem podávat nižší výkony, což ohrozí produkci plástve a samozřejmě také zisky.

Doktor Salah je i skvělý teoretik, jeho díla o produkci i produktivitě líhní jsou všeobecně známá. On sám prosazuje názor, že trubec by měl mít i jakousi vlastní schopnost rozhodování, což ovšem ostře odporuje mnohým zkušenostem i případům z praxe. V díle *O inteligenci pracujících kast* statisticky prokázal, že v provozech, kde inteligence pracujících jen o deset procent převyšuje potřebnou hladinu, je produkce až o polovinu vyšší, a že se tedy vyplatí nést to riziko, že někdy se trubec vzbouří.

Právě teď si vypráví s doktorem Hippopotamem o případu jednoho z trubců řady Mayo, jehož neočekávané chování málem způsobilo kolaps plástve A24. Doktor Salah však zná pozadí tohoto případu a dovoluje si oponovat. Ne jednání trubce, ale neschopnost řídících orgánů plástve způsobila, že věci dostaly tak rychlý spád.

„Ještě bych měl napsat publikaci o inteligenci lidí řídících plástev," ušklíbl se Salah. Jejich náchylnost brát úplatky a soustředěnost na vlastní prospěch úspěšně brání rozvoji, a to ve všech směrech. „Ostatně, tohle my tady nevyřešíme," dodal a snažil se změnit téma hovoru. „Vše vychází z líhně, to je zřejmé. Královny se nesmějí ždímat jako hadr. Kolísající kvalita plůdku bývá způsobena tím, že se od nich vyžadují větší výkony, než jakých jsou schopny. Všichni víme, že slušně připravená královna

začíná plodit v šesti letech věku, vrcholu produkce dosahuje kolem desátého, pak už následuje pokles a ve čtrnácti letech by měla být nahrazena jinou. Tichý odchod ze světa je tou nejlepší odměnou, kterou od nás může kromě absolutní péče, naprosté hygieny a vydatné stravy dostat."

„Uvědomil jste si někdy, doktore Salahu, že královna je lidská bytost?"

„Nevím, jak to myslíte, kolego," zpozorněl Salah. Neměl rád tyto názory, odporovaly tak trochu jeho profesionální etice. „Pokud vím, poslední výzkumy prokázaly, že trubci i dělnice jsou bytosti, které nepatří k druhu homo sapiens. Není to ani rasová úchylka, jsou definováni jako druh homo laborentis."

„Jistěže, tuto teorii znám a nejsem jejím zastáncem. V naší staré plástvi se jako oživovací metoda čas od času používaly jako královny ženy z kasty vyvolených. Prokázalo se totiž, že jinak začínaly celé generace degenerovat a DNA pracujících dostávaly takové deformace, že se někdy musela i třetina plůdku vyřadit."

„Ano, to je slabé místo tohoto systému. Královny vypěstované z plůdku ve třetí či čtvrté generaci ztrácejí schopnost produkovat kvalitní materiál."

„To pak ale odporuje tezi, že se jedná o nový druh, když se používá genetický matriál druhu homo sapiens."

„Nesmíte zapomínat, že se nejedná o ženy, které by přišly na svět normálním způsobem, tedy vývojem v děloze. Dobrovolnicím se odebírají vajíčka a z nich potom po řádné inseminaci lze vybrat zárodky schopné dalšího růstu a vývoje."

„Jistě, jistě," ušklíbl se Hippopotamus. Ale pak nepopřete, že je královna člověk."

„Naše debata je čistě akademická, kolego," upozornil doktor Salah.

„Zajisté, ale jsou známy případy, kdy se někteří jedinci pokusili zmutovat do funkce královny živě narozené dítě vyvoleného," podotkl doktor Hippopotamus. „Nemusíme chodit daleko. V naší plástvi se takto pokusil dodat pracujícím kastám novou krev již zesnulý doktor Blass, který využil dceru vyvolené. Jmenovala se, tuším, Diana Lesterová. Pokus se naštěstí nezdařil, byl by to velmi nebezpečný precedens."

„Slyšel jsem o tom průšvihu," řekl Salah. „Ale…" Nedopověděl a udiveně se díval na svého návštěvníka. Ten zcela ztuhl a hleděl na obrazovku, která za doktorem Salahem zatím promítala neutrální obrazy z různých prostor líhně.

„Tam…," Hippopotamus ukázal na obrazovku. „Co je to za dívku?"

Salah se otočil a proklel Mocného. Při vyslovení jména Diany automaticky nasadil na obrazovku její portrét, Salah mu zapomněl sdělit, že toto není učená debata a že nemá reagovat jako vždycky.

Mávl rukou a obraz zmizel.

„Toho si nevšímejte, to je zvláštní případ. Dítě určené k adopci."

„K adopci?"

„Jistě. Vraťme se k našemu tématu."

Doktor Hippopotamus měl na jazyku desítky dalších otázek, protože Dianu bezpečně poznal. Ale včas se zarazil. Děvčeti zjevně nehrozí žádné nebezpečí, a možná jí jako adoptovanému dítěti bude lépe než tam, kde žila doposud.

„Mohl byste mě teď provést tím vaším královstvím?“ zeptal se Hippopotamus. Salah byl rád, že tato trapná chvilka skončila. Ochotně vstal a společně opustili místnost.

* * *

„Copak ty tady děláš?“

Konečně po dlouhé době zaslechla Diana laskavý hlas. Zatím k ní tady v plástvi ještě nikdo nepromluvil takovým způsobem, a marně by vzpomínala, kdy něco podobného slyšela tam venku, v osadě Pesquiers. Možná, že by k ní tak mluvila žena, která se na ni na lodi usmívala, ale tu hovořit neslyšela.

Vystrčila hlavu ze svého úkrytu. Setkala se s příjemnou tváří, i když patřila k bílému plášti.

„Jak ses sem dostala?“ zeptala se jí bratrosestra. „Zabloudila jsi?“

A Diana, uplakaná jako nemluvně, jen přikývla.

„Pojď, vrátíme se domů,“ znělo to jako konejšení.

Bratrosestry vědí, že někdy se plůdek zblázní a někteří jedinci se prostě vydají jiným směrem a podaří se jim vyklouznout mimo školku. Toto je taky takový případ. Nemůže být starší než dva, tři měsíce, uvažování má ještě zmatené, a také personál si někdy nedává pozor. Jedna bratrosestra mívá ve třídě sto i dvě stě dětí, a v tom hemžení se nedá uhlídat vše. Občas dokonce dojde ke ztrátám.

Ale tohle je zvláštní případ, její pleť není bílá, ale snědá. Že by byla určena do sklářských hutí, tam je třeba ochrana před žárem? Nebo je to jen mutace, k nimž občas dochází?

Nevadí. Teď společně kráčejí ke školce, Diana poslušně cape, popotahuje, ale slzy už se jí po tváři nekoulejí.

Nikdo se jí na nic neptá, a hlavně ji nikdo nechce zabít, nikdo ji nechce lapit, nikdo do ní nechce bodat ty lesklé dlouhé jehly.

Nastoupily do výtahu. Diana se bála stísněné prostory, ale když ta osoba vedle ní působila tak důvěryhodně.

Dveře se zasunuly, Dianě se nalila krev do hlavy a chtěla uprchnout, ale kam?

„První," řekla bratrosestra a výtah se rozjel.

Diana cítila, jak jí srdíčko buší; nevnímala pohyb klece, ostatně ta sjela jen o tři patra níž a zastavila se. Odsunuly se dveře a obě se octly v jiné chodbě. Bludiště bylo stále méně přehledné, Diana už vůbec neví, jak se na toto místo dostala.

„Tady máš, vem si to na sebe, takhle tady přece nemůžeš chodit," řekla bratrosestra a přetáhla Dianě přes hlavu růžovou košilku; byla jí kousek pod kolena. Diana ji nepotřebovala, i bez ní tady bylo teplo, ale neodporovala.

„Ne, do této třídy nepatříš," řekla bratrosestra. Diana se dívala do poměrně velké místnosti, kde se na podlaze, mezi hromadou plyšových hraček, hemžilo několik desítek děvčátek zhruba její velikosti.

Diana nikdy neviděla plyšáka. V přírodní sféře si mohla hrát nanejvýš tak s lasturami nebo s kousky vyplaveného dřeva. Občas děvčatům někdo z mužů z dlouhé chvíle vyřezal neumělou panenku z kusu dřeva.

Vysmekla se bratrosestře a vrhla se k první hračce, která ležela opuštěná na zemi. Byl to jakýsi medvídek, z neznámých důvodů měl modrou barvu a hleděl na ni velkýma skleněnýma černýma očima.

Přitiskla si hračku k hrudi.

„Mulišák," řekla.

„To nejde…," namítla bratrosestra, ale když viděla Dianin pohled, nakonec řekla: „Tak si ho nech."

Šly dál. Nahlédly do několika dalších tříd. Diana se nikam nehodila.

Bratrosestra z toho byla rozpačitá, už dávno měla být na svém pracovišti.

Nakonec se obrátila na ředitelku školky.

„Je to divné, Natalo," řekla ředitelka, jediná vyvolená v této oblasti. „Tenhle typ dělnic se v této sezóně nevyrábí. Nakrm ji a přiveď ji ke mně."

Možná, že kdyby nedostala bratrosestra příkaz k nakrmení, dostaly by osudy malé Diany jiný směr.

Malé dělnice se krmily tak, že se přisály ke kovové výpusti, poskytující speciální výživnou kaši. Diana nic takového neuměla. Když ji bratrosestra přivedla do jídelny a ukázala jí hadičku s lesklou koncovkou, v níž se dala očekávat mimořádně chutná a mimořádně výživná pasta, neviděla Diana opět nic jiného než injekci.

Vytrhla se bratrosestře z ruky a vyrazila.

„Počkej, kam běžíš?"

Držela plyšáka pod paží a nožky jí kmitaly tak rychle, že by jí nestačil ani ten nejrychlejší kluk z osady Pesquiers. Rozrazila dveře z místnosti, vyběhla na chodbu a prchala tam, kam ji nohy nesly.

* * *

Pangerovi se stávalo málokdy, že by narazil na zavřená vrata. Plné moci, kterými byl vybaven, mu dokázaly prorazit cestu i do obytné sféry, určené pro vyvolené. Sám

mezi ně nepatřil, ale doufal, že by se do této kasty mohl zařadit. Sveřepost, se kterou šel po určené stopě, byla právě tou vlastností, proč zrovna jeho a nikoho jiného ze skupiny pátračů používali k řešení těch nejtěžších úkolů. A Yandysovi, ač patřil mezi vyvolené, hrozilo, že by brzy mohl patřit úplně jinam.

Dosud neexistovaly dveře, které by se před Pangerem neotevřely. Teď stojí u jedněch, za nimiž někde mizí stopa té zvláštní snědé holky, Panger ji opět začíná cítit. Jenže dveře se nehýbají, ač Panger už potřetí vydal výslovný příkaz.

„Mocný, otevři dveře," začal se Panger dovolávat svých práv u nejvyššího.

Běžný organizátor nemá právo přímo hovořit s Mocným, ne tak Panger. Jeho pravomoci jsou skutečně široké.

„Nemáš oprávnění ke vstupu do školky."

Panger si znechuceně ulevil. Kromě líhně je školka jedním z nejstřeženějších míst v plástvi, to věděl. Oplozená a donošená vajíčka se po šesti týdnech promění v odstavená nemluvňata, neboli plůdek, a je třeba tyto zárodky během dalších dvou let vývoje a růstu naučit základním úkonům, chodit, mluvit, vyprazdňovat se jen v určené době a na určených místech, i některým manuálním dovednostem, než mohou být přeřazeny do jedné z mnoha odborných škol, kde získají specifické dovednosti pro své budoucí zaměstnání, jediné, které budou mít a které mohou vykonávat.

Dovnitř nesmí nikdo, kdo nemá zvláštní povolení. Ale Panger si myslí, že toto povolení má.

„Yandys není oprávněnou osobou," odpovídá Mocný. „Vstup nelze uvolnit."

„Tak mi to zařiď, Mocný!“ doslova křičí Panger a chce si vstup vydupat. Adrenalin je třeba nějak vybít. Panger mlátí pěstí do dveří. Ví, že tady se svou silou nic nezmůže, tohle není přepážka mezi dvěma odděleními, kterou by otevřel úderem rameny.

„Neexistuje relevantní důvod,“ odpovídá Mocný. Vida, Yandys je malý pán, proč se před ním vlastně třesu, říká si Panger.

„Je ohrožena existence plástve!“ vykřikl.

„Bude ohrožena mnohem víc, pokud se dostaneš dovnitř,“ odpovídá Mocný a Panger vidí, že se blíží dva safeti. „Detektive Pangere, odejdi z tohoto prostoru.“

Panger se vztekle vrhnul proti vratům. Jeho dlaně se přisály k těžké mase, právě tak i chodidla. Jemné snovací žlázy začaly vylučovat lepkavou hmotu, která jej dokázala unést na stěně. Jako pavouk stoupal po dveřích vzhůru, ke stropu ve výšce asi pěti metrů. Doufal, že je konstrukce stěny nad vraty slabší, že je to pouhá skořepina, a tou se dokáže provrtat.

Najednou ho těžký úder srazil dolů. Panger dopadl na záda a vyrazil si dech.

Safeti splnili svou povinnost. Dva výboje ochromily vetřelce a nyní ho vlečou pryč. Oba tvorové cítí zvláštní uspokojení, které je cílem jejich života. Splnit zadaný úkol. Mocný je jistě pochválí.

Jenže ti dva vlečou Pangera jako obyčejného trubce, a ten vždy ví, kdy prohrál, poddá se síle a zkormouceně se nechá odvést tam, kde ho čeká zasloužený trest.

Panger, to je jiné stvoření.

Ze dvou elektrických úderů se vzpamatoval během šesti sekund. Během dalších dvou sekund dokázal

zabodnout injekční stříkačku do tvrdé kůže obou safetů, a ti v následujících šesti sekundách prostě usnuli, jeden z nich dokonce na věky.

Panger si jen uvědomoval, že musí šetřit zásobou anestetika, aby mu zbylo dost na to, co vlastně pronásleduje, a co mu už tak dlouho úspěšně uniká.

Vrátil se ke dveřím a použil poslední trumf. Dobře věděl, že to smí udělat jen ve výjimečných případech a že bude potom podroben vyšetřování. Z toho, co zatím zažil, však usoudil, že pronásledované děvče skutečně představuje ohrožení plástve.

Laserový zářič umístěný ve třetím prstu levé ruky vykroužil žhavý obloučeк kolem zámku vrat a potom je Panger, přikrčený jako kočka při útoku, snadno rozrazil a pronikl do prostoru školky.

* * *

Ještě dlouho si tajně vyprávěly vyděšené bratrosestry hrůzostrašné zážitky o pohybu zvláštního živočicha, který vypadal jako dvouměsíční dělnice a který dokázal během několika minut způsobit v celé školce dokonalý rozvrat.

Ten zvláštní tvor v růžové košili ukradl plyšáka a pak bez ohledu na to, kam šlape, jako tornádo běhal z jedné třídy do druhé, rukama odstrkoval a kopanci odrážel malé dělnice a trubce, kteří se mu připletli do cesty. Ubohá stvoření měla ještě křehké kosti, takže se stalo, že některé končetiny povolily; ubozí jedinci pak museli být utraceni, o čemž Diana neměla nejmenší tušení.

Když viděla ty tvorečky zblízka, došlo jí, že se nápadně liší od ní i od ostatních dětí, které dosud znala. Měli

ploché tváře, takřka bez nosu, s nevelkýma ušima, bez vlasů a s velkýma očima. Nohy měli krátké, tak krátké, že v těch nedlouhých košilkách působili až směšně, bezmocní jako hlemýždi. Ruce jim trčely z poloprázdných rukávů jako větve. A ústa? Namísto úst našpulené zobáky s masitými rty, připomínajícími rudé červy, svírající se do pitvorných šklebů a odhalující prázdné bezzubé dutiny a vydávající nesrozumitelné skřeky.

Konečně se Diana zbavila těch odporných dotěrných tvorů, kteří kdoví proč tvořili nepravidelné shluky. Další dveře, které se před ní neotevřely, a proto je rozrazila silou a rychlým pohybem, ji opět přivedly na chodbu. A bratrosestry, když viděly, jak snadno dokáže ta malá bytůstka násilím otevřít dveře, které považovaly za bezpečnou hranici, jíž žádná z larev nedokáže nikdy projít, trochu zapochybovaly o zabezpečení systému.

Prchala skoro prázdnou chodbou, jen tu a tam zahlédla tajemnou zakuklenou postavu, ale žádná z nich o ni neprojevovala zájem. Když dospěla skoro ke konci chodby a chystala se odbočit vlevo, lehce se ohlédla. Tam, v dáli za sebou, spatřila řítícího se přikrčeného skřeta, toho netvora, který ji stále pronásledoval.

Odbočila. Jen náhodou se vydala tímto směrem a byla to chyba. Po padesáti metrech, které překonala v potemnělé chodbě, se jí postavily do cesty zavřené dveře. Chtěla si je otevřít násilím, ale pevná překážka tentokrát nepovolila.

Slyšela zuřivé funění, už už tušila za sebou tu zkřivenou tvář netvora. Vrátit se nemohla, odbočit nebylo kam. Pozvedla svého Mulišáka a poprosila dveře, aby se otevřely.

Stal se zázrak.

Těžká křídla dveří se hladce odsunula do stran, jen natolik, aby její útlé tělíčko mohlo proklouznout. Vzápětí dveře zase zaklaply.

To, co v nich spatřila, ji naplnilo děsem. Ve výši jejích očí se mezi sevřenými křídly dveří zmítala končetina, svírající mezi prsty injekční stříkačku.

Neskutečný řev, nepřipomínající nic lidského, pronikal spárou dveří a prsty, dlouhé a ostré, postupně červenaly, jak mokvaly vytékající krví, pozvolna ochabovaly, stříkačka dopadla na podlahu a kutálela se k Dianiným nohám, a pak i ruka povadla a zůstala bezmocně viset.

Netrvalo to déle než dvě tři vteřiny, pak si Diana uvědomila, že pro tuto chvíli se snad pronásledovatele zbavila, ale nebezpečí ještě není zažehnáno.

A vyběhla. Nedostala se daleko.

Po deseti krocích se zarazila. Stály tu v řadě, osvětlené promodralým svitem, jiné bytosti. Byly to zvětšeniny těch podivných dětí, se kterými se utkala před chvílí. Otáčely za ní ploché tváře s velkýma očima a vyšpulenými zobáky. Bála se jich, ale vedla kolem nich jediná úniková cesta.

Diana nemohla vědět, že to jsou primitivní dělnice určené k čisticím pracím, které čekají u dopravního systému. Nevěděla, že jsou zcela neškodné.

Spatřila však, že co chvíli se před nimi otvírá ve stěně osvětlený otvor a jedna po druhé v něm mizí.

Výtah. Diana má za to, že je to stejný výtah, jakým ji sem před chvílí přivezla Natala. Snad ty osoby nebudou tak zlé jako skřet, který teď zuří za dveřmi. Co když je dokáže otevřít? Když to dokázala ona, proč ne on?

Když se opět otevřely další dveře, sebrala Diana veškerou odvahu a vyrazila. Odstrčila dělnici, která se chystala